

BÉKEHÍRNÖK

„A jóvendő a béke emberé”

XIX. (LIX.) ÉVF. 4. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1975. JANUÁR 26.

Bibliámmal (1.)

1. Zsoltár

A zsoltáros az emberiséget két osztályba sorolja: boldogokra és boldogtalanokra. Szerintem ez az osztályozás jellemző, ha valaki gazdag vagy szegény, ha fehér vagy színes bőrű, ha nő vagy férfi, ha művelt vagy műveletlen. Mindkét „táborban” vannak boldogok és boldogtalanok s ezért az emberiség csoportosításában e két állapot a döntő tényező. Nem véletlen, hogy három cselekményt említ meg ennek az állapotnak bizonyosságául.

A boldogság titka: nem jár a gonoszok útján, nem áll meg a bűnösök útján, nem ül a csúfolódók székében. Ez a háromszoros „nem” azt a látszatot kelti, mintha a boldogság ereje a passzív magatartásban rejlene, holott az utána következő: „hanem” arról tesz bizonyosságot, hogy itt határozott aktív magatartásról van szó. „Hanem” az Úr igéjében gyönyörködik és ez köti le minden gondolatát éjjel és nappal. Az ilyen ember minden munkájában jó szerencsés lesz. A Biblia nyelvvezete szerint a szerencse: áldást, megáldottságot jelent. Aki tehát „jó szerencsés”, az majd megtapasztalja Isten áldását, amely nem a véletlen szüleménye, hanem az isteni tervnek határozott és tudatos beavatkozása az ember életébe.

A hívő ember tehát hit által az Úrral áll összeköttetésben. Ez tulajdonképpen az odafelelő világba való beplántálódás. E világban él, viseli ennek a földi életnek feladatait, terheit, gondjait, éri a szenvedéseit, belekerül a kísértések tűzébe, átéli a halál fájdalmait is, de mindezt azzal az öntudattal, hogy ő nem csupán a világban a polgára, mert Krisztus megszerezte számára a mennyi polgárjogot. Lelkével a felváltó világban gyökerezik. Tudja, hogy ha itt már nem lesz otthona — amint a költőző madár is jól tudja —, vár rá a délvidek meleg éghajlata. Otthona biztos, reménye nem csalja meg. Még a költőző madár reményességével sem ér fel a hitetlen bizodalma.

Ugyan, van-e szomorúbb, mint a meddő élet? Amikor fejünkön a születésünk és halálunk közt levő hézagot így töltötte ki Isten láthatatlan keze: parádeztünk, hivalkodtunk, magunknak éltünk, ravaszkodtunk, vallásosságunk is önzés volt! Vigyáznunk kell, mert a hívő öntudat hiányzik abból, aki nem hisz Jézusban és ennek a hívő öntudatnak a hiánya végzetes gyakorlati következményekkel járhat. A legszomorúbb ezek között, hogy sehol sincs jövője, otthona. Sem e földön, sem az örökkévalóságban. E földön nincs, mert ezt itthagyja, az örökkévalóságban sincs, mert azzal sohasem törődött. „Nincs maradandó városa” sem itt, sem ott. Nem lehet élő reménye sem a földhöz, sem az éghez. Sorsa a polyva sorsa, mit elszór a szél. Mi akarsz lenni? Víz mellé ültetett fa, vagy polyva? Istennek gyümölcsöt termő fa, vagy üres, tartalmatlan héj?

Értékes lehet e földi élet, amelynek nyomán a műveltség terjed, gyermekek nevelődnek fel, betegek gyógyulnak meg. Elsősorban mégsem erről szól az ige, hanem a folyóvizek mellé ültetett fához hasonlítva az Úr igéjében gyönyörködőket. Neki nem kell a magunk dicsőségét szolgáló tevékenység vagy szolgálat, áldozat, hiszen minden az övé! Neki mi magunk kellünk, mégpedig úgy, mint kegyelmének izes gyümölcsei. Azok a gyümölcsök kellenek, amelyeket az ő dicsőségére terem életünk s ez: a szeretet, öröm, békesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, szelidség, mértékletesség. És leginkább az a gyümölcs, amelyről Jézus így szól: „Tegyetek tanítványokká minden népeket!” Embereket vezetni őhozzá! Ezt kívánja az ÚR!

Cserhalmi Imre

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan!”

Mt 11:28

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelteketek, és én megnyugosztalak titeket!” Úgy vélem, hogy ez az ige — érték és népszerűség tekintetében a János 3:16 után következik. Minden igehirdető többször is prédikált már róla. Sokan megfáradtak a hívogató Jézus képét. Mások kőbe, márványba vették, betonba öntötték. Sok ösztört lélek számára jelentett ez az ige mentőövet az élet hullámverésében.

A Buday-fordítás magyarázó szövege szerint az Úr Jézus hívogatója először azoknak szól, akik a törvény igájának hordozásában fáradtak meg. Sokan lehettek ilyenek, hiszen a farizeusok és írástudók sok és elhordozhatatlan terhet raktak a népre. Ők maguk azonban nem segítettek annak hordozásában. De az Úr Jézus segített. Főleg azzal, hogy a sokszáz törvényt és rendelkezést a szeretet két parancsára egyszerűsítette.

De élvezték az Úr Jézus segítségét az élet számkivetettjei is: a betegek, a szegények, a bűnösök. Mindazok, akik hozzá mentek, részesültek áldásban.

Amikor ma felénk hangzik az Úr hívogatója, hitben, imádságban és engedelmisséggel válaszoljunk. Igénk gazdag tartalmát most több új fordításban mutatom be. Ezek nem mondanak mást, de másképpen fejezik ki az Úr Jézus igéjét. Így nemcsak az ige lesz gazdagabb, hanem életünk is.

„En megnyugosztalak titeket” (Károli-fordítás).

Régies kifejezés. A kimondása is nehéz. Az érthetősége is. Az irodalmi nyelvben már nem használják ezt a kifejezést.

Az új fordítások a görög ANAPUSZÓ-ból indulnak ki. Ennek a szótárban ilyen jelentés van: megnyugtat, kipihent, felüldít, megkönnyít. Ezekből a Károli-szövegen kívül az újabb fordításokban többet is megtalálunk.

Mit ígér az Úr Jézus, amikor azt mondja: „En megnyugtatlak titeket”, vagy ahogy egy másik fordítás mondja: „En megnyugvást adok néktek?”

Nem ígéri a teher elvételét. Nem ígéri a probléma gyors megoldását. Belső elrendeződést, elcsendesedést jelent ez az ígért, mintha valaki ma egy felháborodott embernek azt mondaná: Nyugalom, barátom, nyugalom!

Erre a belső elcsendesedésre, elrendeződésre nagy szükség van. Ugyanis a reánk zuhanó teher vagy probléma legtöbbször azonnali ellenhatást vált ki. Az még a jobbik eset, amikor valaki az ige szavaival vezeti le belső feszültségét: „En Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?” Ennél sokkal rosszabb, amikor az elkeseredett lélek így fakad ki: „Hol van a te Istened?” Hol van az imameghallgatás? Hol van az igazság? Hol van az, hogy amit vet az ember, azt aratja is?

Teher alatt, megpróbáltatások között — Krisztus közelében megnyugtat az a tudat, hogy semmi sem történhet ve-

lünk Isten tudta és beleegyezése nélkül. Ha jönnek próbák, kísértések, azoknak nem annyira oka, mint célja van. Ha azt elérjük, minden áldozatot megér! Csak bízzuk életünket újra Krisztusra! Csak ne szöbeszéd legyen a hitünk!

Megnyugtathat az is, ha látjuk, hogy másoknak is van keresztye, és nem zúgolódnak miatta. Hány özvegy édesanya nevelte fel családját hősiességgel! Az is megnyugtathat, hogy akinek az ügyét az Úr intézi, az nyugodtan alhat.

„En megkönnyítlek titeket” (Római fordítás)

Ez már több, mint egyszerű megnyugtató, megnyugvást vagy beletörődést. A megnyugtatóban, megnyugvásban megmarad a keresztye, a probléma, de céltudatosan és csendben hordozzuk azt, mint Jób is tette. A Jóbbhoz hasonló szenvedők be tudják fogni az ellenség száját, mikor így szól felénk: könnyű neki...

A megkönnyítésben sem múlik el ugyan minden baj, de némileg kevesebb lesz. Nem oszlik el a felhő, de megszűnik az égiháború. Nem gyógyul meg a beteg, de csökken a fájdalom. Nem lesz barátja az ellenség, de már nem rágalmaz. Nem kap hátára a szernce de van kenyerünk és ruházatunk.

Nagy kegyelem ez! Különösen olyanok bizonyíthatják ezt, akiknek van ilyen tapasztalatuk. Nekem van!

Ez a megkönnyítés abból fakadhat, hogy valahonnan több erőt nyerünk. Jöhet abból is, hogy testvéri segítséget kapunk mások imádságából. Jöhet onnan is, hogy lassan oldódnak a problémák.

„En felüldítlek titeket” (Római fordítás).

Gondoljunk itt a nyári üdülésre. Ez akkor teljes, ha sikerül a napi terhek letétele, ha kikapcsolódhatunk a megszokott környezetből, ha élvezzük mindazt az újat, ami az üdülésben körülvesz.

Péter apostol is beszél a felüldülés idejéről (ApCS 9:19). Az örök üdülés a mennyi Jeruzsálemben lesz, az életfolyó mellett, odafent, az életfánál. Addig csak rövidebb-hosszabb időt kapunk felüldülésre az Úrtól, amikor sikerül a terhet letenni, amikor egy-egy probléma megoldódik, amikor az ellenség nyomása alól felszabadulunk, amikor küzdőleink után egy kis nyugalom, béke, belső öröm jut osztályrészül.

Nem találok azonban egy fordításban sem a „kipihentet” kifejezést. Pedig az életben ilyenekkel találkozunk. Amikor nem lehet ugyan a terhet véglegesen letenni, csak rövid időre, azután vinni kell tovább, de már újult erővel.

Édesanyámra gondolok, aki sokszor ment ki az erdőbe száraz gallyat szedegetni. Hosszú volt az út, nehéz volt a teher, mely a hátára volt kötve. Ha már nagyon nehéz volt, árokcsélén, partoldalon le-leült a teherrel, de úgy, hogy hátáról nem oldotta le. Amikor kipihente magát, szó nélkül vitte tovább. Az a kis pihenés tette lehetővé, hogy ha fáradtan is, de hazaért.

Az Úr Jézus hívogatója valóságos istenáldás! „Az Istennek pedig legyen hála az ő kimondhatatlan ajándékáért”, melyet a hívogató Úr Jézus Krisztusban kaptunk!

Békési Pál

Gyászos történelmi korszak vége

Összeomlott egy nemrég még megdönthetetlennek látszó erősség utolsó bástyája. Létezése kifejezője és végre-hajtója volt az ember szegényteljes megalázásának, sárbatiprásának. Akik ebből az erősségből durva rohamaikat indítottak, jogtalanul használták a kultúra lobogóját, hazugul vették fel magukra a keresztyén nevet, s ilyen ténykedéseikben akár még embernek is tévesen hitték magukat. Aljasul és alattomosan indították ügyeiket, s céljukon mitsem változtattak a múlt évszázadok, ha módszereik változottabbak vagy ha úgy tetszik, finomabbak lettek is. Kedvenc vadászterületük az ember kiszolgáltatottsága, jóhiszeműsége volt; beköszöntésük többnyire mosoly, melyet bilincs-kattanás követett, vagy talmi ajándék, aminek ára a megajándékozottak hajórakományokra tehető verejtékgyöngye.

Az idén megszűnik a világ utolsó gyarmatbirodalma. Január 15-én — a portugál tengeremlék egyik üdülőközpontjában, Alvorban született egyezmény a legutolsó gyarmatosztás önállósulására. A bástya ledőlt, romjai számos életet temettek maguk alá. Másfél évtizedig vérzett az angolai nép, hogy megálázott mivoltát egy különbbel válthassa föl. Makacs bástyának bizonyult a világ utolsó gyarmatbirodalma, foggal-körömmel ragaszkodott vélt jogaihoz. Végül saját belső összeomlása hozta el az

óhajtott megoldást, mely lehetőséget nyújtott arra, hogy mind a leigázók, mind a leigázottak földjén megújodás, demokratikus kibontakozás indulhasson el. A gyarmatbirodalom széthullott építménye körül egyelőre még sűrű por gomolyog, mely azonban idővel egyre inkább eloszlik. Megéri az idő a továbbvezető út határozott felismerésére, az egy táborban küzdők egymásra találására.

Az alvori egyezmény korszakzáró és egyben korszaknyitó határkőként örök emlékezetes marad. Bissau-Guinea és Mozambik már korábban megtették a lépéseket függetlenségük felé. Angolában sok tényező hatott késleltetően az átmenettel járó gondok leküzdésére. Az ötmillió országban félmillió a fehérrek száma, akik közül sokan nem szívesen mondanak le jogtalan kiváltságokról. Zavartkeltő akciókhoz jó támogatást nyertek az azonos érdekű külföldi csoportosulásoktól. Angola demokratikus erői úgy látják, hogy a fehér kisebbség ügyét megnyugtatóan kell rendezni. Különösen azért, mert többségük Angolát tekinti hazájának. A Népi Felszabadítási Mozgalom a következő módon fogalmazta meg e kérdés megoldásának programját: „Angolainak tekintünk mindenkit, aki Angolában született, függetlenül attól, hogy milyen a bőre színe.” Nem ígér könnyű egységre jutást a felszabadítási mozgalom

megosztottsága sem. A jelentősebb irányzatok száma három, s valójában csak az Angolai Népi Felszabadítási Mozgalom küzd önszép érdekekért.

A megállapodás szerint 1975. november 11-én nyeri el függetlenségét a föld legutolsó gyarmata: Angola. A három felszabadítási szervezettel együtt a demokratizálódó Portugália képviselői is ott ültek a tárgyalóasztalnál. A meg egyezés szellemében ez a négyes vesz részt az ideiglenes kormány munkájában is. Feladatukul tűzik ki, hogy november 11. előtt alkotmányozó nemzetgyűlést hívjanak össze, s hogy kísérlet tegyenek a független Angola későbbi fejlődéséről oly eltérő nézetek és a különféle parancsnokság alatt szolgáló fegyveres erők egyesítésére. A perspektíva lehet kedvező; Angola Afrika egyik leggazdagabb országa. Ha a haladás erői képesek lesznek leküzdeni a nehézségeket, akkor ez a gazdagság — az ország történetében először — az angolai nép érdekeit szolgálhatja.

A múlté lett a félelmetes szörny, megsemmisült a gyilkos építmény. Urai most új fedezéket, biztos leshelyzetet keresnek maguknak. Sokszor csak közvetetten, áttételesen, de határozottan kiütözik céljuk: az ember megalázása, kizsákmányolása. Az Úr Jézus a kicsinyek, a sanyargatottak befogadását kéri az övétől. Most a felszabadított gyarmatok népei teszik meg első bizonytalan lépéseiket. Lehet, hogy most ők azok, kiket Jézus nevében szívünkbe kell fogadni.

Fortin László

Békéssy Sándor emlékére

„Emlékezzetek meg a ti elöljáróitokról...”
(Zsid 13:7)

Pestimre, a főváros XVIII. kerületének része a század elején alig kétszáz lelkes agrártelepülés volt. Ma kb. 20 000 ember él itt, munkások, alkalmazottak, értelmiségiek, kisiparosok, stb. Korábban Soroksárpéteri és Pestszentimre volt a település neve.

Békéssy Sándor 1881. szeptember 19-én született Kecskeméten. A századfordulót követően költöztek Pestimrére. Itt ismerkedett meg a baptistákkal és általuk Jézus Krisztussal. Ettől kezdve élete és munkássága elválaszthatatlan a településtől és az itteni baptista gyülekezettől. Aktív és aktívizáló gyülekezeti munkás és közéleti ember vált belőle. Szeretetre és bizalomra méltó, bölcs gondolkodású, korrekt magaviseletű férfiú, tiszta, szilárd jellem volt. Szelíd lelkületével mindenkire közel tudott férközni.

Soroksárpéteribe Kispéstről és Budapest — Nap utcából jutott el az evangélium 1904. Az első tagokat 1906. decemberében merítették be a Nap utcai imaházban. A hitközségi anyakönyv tanúsága szerint (5470 sz. alatt) Békéssy testvér 1910-ben Udvarnoki András merítette alá. Viszont a pestimrei források úgy tudják, hogy már 1908-ban Békéssy Sándorra bízta a gyülekezet és az énekkar felelős vezetését. Ez a kérdés nyitva maradt, az azonban tény, hogy Békéssy testvér — az akkori gyakorlat szerint — már bizonyította megteremtő, munkálkodó életét. Megtérésétől fogva a hűséges szolga útján haladt töretlenül előre. Odaadón és eredményesen munkálkodott a gyülekezeti élet minden területén. Nem hiába nyert találmányokat az Úrtól, igyekezett hűségesen sáfárkodni velük. Missziós lelkületű, ügybuzgó egyéniség volt. Igézhirdetésben, ifjúsági és énekkari munkában, misszióutak, imaházépítések szervezésében és irányításában egyaránt kitűnt. A mostani imaházat 1941-ben építették. Nevéhez fűződik a harmincas évek végén létrejött gyáli misszió is.

Az első világháborúban ő is katonáskodott. Ezalatt húga, Békéssy Etelka (később Kristóf Domonkosné), a gyülekezet harmonistája foglalkozott az énekekkel.

A soroksárpéteri gyülekezetnek — megalakulásától kezdve — jó kapcsolata volt közösségünk akkori vezetőivel. Udvarnoki András, Beharka Pál, Somogyi Imre és mások pártolták Békéssy Sándort és két társát, Mátyai Istvánt és Nagy Lajost Beharka testvér avatta gyülekezeti vőné. Ennek pontos idejéről eltérőek a vélemények. Később, amikor önállósult a gyülekezet, Békéssy testvért megválasztotta lelkipásztornak. Munkálkodása alatt szeretetben, békességben élt és fejlődött az Úr népe. Jó kapcsolatot alakított ki a községben levő többi egyházzal is.

Békéssy testvér részt vállalt az országos közösségi munkából is. Lelkes patrónusa lett az árva- és szeretetház ügyének. Ott volt az irodalmi misszió (traktátus) társaság tagjai között. Az Országos Baptista Temetkezési és Öngyelemező Egyesület (1926) egyik szervezője, pénztárosa, titkára, majd hitközségi elöljáró-helyettes volt. A hitközségi ügyvitel munkájában is jól forgolódott.

1944. novemberében a németek kiűrtették Pestszentimrét. Nem tudjuk, mennyi izgalmat, fenyegetést élt át akkor a községi bíró, Békéssy Sándor. De azon a bizonyos csütörtök esti imaórán, amelyen utoljára szolgált, sűrű könnyhullással búcsúzott a szeretett lakóhelytől, a gyülekezettől és

Békéssy
Sándor

1881-
1945

az imaházról. Mintha megérezte volna, hogy nem látja őket többé. Reggel mindenkinek el kellett hagynia a községet. Ő utolsóként és nagyon fáradt szívvel távozott. A Budapest — József utcai imaháznál találtak menedéket. Itt halt meg 1945. január 15-én, agyvérzésben.

Közben átvonult a front. Ez a városrész is felszabadult. Egy közeli asztalos jóvoltából koporsóba helyezhették a tetemét, és 18-án a közeli hozzátartozók kis csoportja gyalog kísérté el falujába.

Dr. Somogyi Imre a magyarországi baptista gyülekezetekhez intézett körlevél szűk keretei között (1945. júl. 14.) így tudósított: „Erzékeny vesztesége központunknak Békéssy Sándor hitközségi elöljáró-helyettes testvér tragikus elhunyt, ki a főváros ostroma alatt — mint Pestszentimre község bírája, a kiűrtési munkálatokban teljesen kimerülve — hirtelen költözött át az örökkévalóságba. A község népe saját halottjának tekintette és Pestimrén hantolták el földi maradványait.”

Nem érte lövedék, nem temette maga alá rom, a háború áldozata ő mégis, a többi sok-sok millióval együtt.

Azóta harminc év telt el. Helyreállt az ország és békében élünk. Új templomok állnak Pestimrén is. De nem feledhetjük azokat, akik az életüket áldozták a jövőért. Tegyük meg mindent, hogy ne legyen soha többé háború!

1945. február 19-e jelentős dátum a pestimrei gyülekezet életében. Ahogy elhallgattak a fegyverek és az emberek visszatértek otthonukba, ekkor gyűltek össze első ízben isentisztelekre a hívők. Megköszönték istennek az életüket. Fájó szívvel emlékeztek meg az elhunytakról, köztük kedves pásztorukról, Békéssy testvérről is. Erőt kértek az Úrtól a háború okozta sebek hordozásához. Ezt a napot tíz éven át megünnepezték.

Békéssy testvér sírját szerény, de szép síremlék jelöli. Legyen áldott az emléke! Legyen boldog találkozásunk az Úrnál!

„Mert tudom, hogy az én Megváltóm él, és utoljára az én porom felett megáll!” (Jób 19:25).

Források: 1. Kristóf Márta szóbeli közlése nagybátyjáról.
2. A pestimrei gyülekezet története (kézirat).

Szilágyi Sándor

Aki szomjúhozik, jöjjön!

A leggyötrőbb kínok egyike a szomjúság. A napok óta szomjazó embernek nincs más gondolata, csak a víz. Ameddig bír, kiáltozik: vizet! vizet! Aztán elhalkul a szó, már alig piheg, égető fájdalom járja át egész testét, csak suttog. Lázálmod gyötrik. Ajultan fekszik. Végső perceiben görcsösen rándul a teste, révetegen néz a semmibe, aztán a haldokló kétségbeesésével kiáltja bele a pusztába: vizet! — és lehanyatlík, hogy ezzel a szóval az ajkán távozzék az élők közül.

Aki szomjúhozik, jöjjön és vegye az élet vizét ingyen! Az Égi Vőlegény kedves hívogatása. A Biblia utolsó nagy fölhívása. Van víz, élő víz a lelki szomjazóknak. Ez a víz azokat is élteti, akik testi kínokban szenvednek, a szomjan halóknak is lehet vigasztalása. Ezt kínálja az Úr Jézus a bűnös samáriai asszonynak, és ezt kínálja neked is. Nem érzed jól magad? Eget valami? Szomjazol? Jöjj Jézushoz! Az emberek csak tengervizet tudnak adni, amitől még szomjasabb leszel, és ha kiinnád az óceánt, akkor sem oltáná szomjúságodat a „holt” víz. Megnyerheted az egész világot, kipróbálhatod minden élvezetét, mégis szomjas maradsz.

Aki szomjazik, jöjjön! Valamit neked is tenni kell. Mint ahogy a betegnek semmit nem ér, hogy van orvosság a gyógyszerárban, neked sem használ, ha csupán tudod, hogy van élő víz, van forrás, de soha nem indulsz el ehhez a forráshoz. Szomjas maradsz és szomjan pusztulsz. Életet hordoz az Ige, az ihletett prédikáció. Jöjj, vedd kezébe a könyvek könyvét! Örök életet buzog ez a forrás. Ne szomjazz a friss víz mellett! Jézus ingyen adja. Szeret téged, és azt akarja, hogy ne szenvedj. Ezen a mai napon is keresd fel őt imádságodban, és fogadd el tőle a felkínált élet vizét! Ha téged felűdített, mutasd meg másoknak is, hogy hol van a forrás, mint az annyira megvetett samáriai nő tette.

Az ember nem mindig tudja, hogy mi a baja, csak érzi, hogy valami nincs rendben. Lehet, hogy sok mindenre gondol, és ezek közül egyik sem a valószínű ok. Nem az a bajod, hogy keveset iszol az élő vízből? Aki szomjúhozik, jöjjön!

Ifjú Almási Mihály

Rossz fa — jó gyümölcs?

Mt 7:15-21.

Valaki egyszer így imádkozott: Uram, én nem azt kérem tőled, hogy adj nekem jó gyümölcsöket, hanem azt, hogy tégy engem jó fává.

Aztán így elmélkedett tovább: Ha mégis teremne a rossz fa is jó gyümölcsöt — hiszen te mondd, Uram, hogy mi gonosz létünkre is tudunk jó ajándékokat adni gyermekeinknek —, nem igazán, nem maradandóan jó az, mert nem más, mint alkalmi erőlködés. Kitelek tőle egy-egy alkalmi önzetlenség — de ezzel a rossz fa, a megromlott szívű ember jellege még nem válik önzetlenné. Az alkalmi jócselekedetek sokszor olyanok, mint az alkalmi munkások: ritkán jelentkeznek és nagyon sok — pénzbeli — elismerést követelnek. Továbbá amikor legnagyobb szükség lenne rájuk állandó, megbízható munkaerőre, akkor nincsenek sehol.

Lehet, hogy másnak van haszna az ilyen alkalmi jócselekedetektől, de nekem, magamnak biztos nincs, mert nem a megújult, új életben járó szív származékai. Ha minden vagyonomat a szegényeknek adom is, szeretet pedig nincsen bennem, semmi hasznom abból. (1 Kor 13:3).

Állandóan, örökké jónak lenni, csak állandó és örök erőforrásból táplálkozva lehetséges!

Balog Miklós

— Önök veszélyeztetik a forgalmat. Oszoljanak széjjel!

— És ha más alakzatot veszünk fel?

— Mire gondolsz?

— Libasorban, egymásután haladunk az útpatkán?

— Mit bánom én, úgy akár Pekingig is elmasírozhatunk!

... A négerék az éjszakát sátrak alatt töltötték. Nem kértek szállást az idegen város lakóitól. Pedig azért akadtak volna olyan fehérbőrűek is, akik szívesen befogadták volna őket, a béke fegyvertelen hitvallóit.

(Folytatása következik)

Hegyi Füstös István:

Martin Luther King életútja (2.)

A lelkes otthona a béke fészke. A falakon afrikai díszek, néprajzi emlékek. A tiszteletes asszony énekelget. Kis gyermeküket dajkálja. Férfjére gondolt, aki most is néger testvérei közt jár-kelet, agít, szervezi a szabadságmozgalmat. Tagságot toboroz a Színes bőrű Lakosság Jogaiért Harcoló Országos Egyesületbe.

A tiszteletes asszony hangja csodálatosan tiszta, csengő, szép. Világhírt jósoltak neki, amikor énekelni tanult. De amióta lelkes felesége lett...

— Jaj!!!... Mi volt ez?

Irtózatossá robbanás ránta meg a házat. A bejáró ajtajában valaki pokolgép helyezett el. Füst, por, szilánkok törmeléké vágódott a levegőbe.

A lelkes a merénylet után néhány perccel érkezett haza. Amikor feleségét és kicsiny gyermeküket életben találja, keze imára kulcsolódik.

— Köszönöm, Uram!

Mit köszönsz meg?... A merényletet? — ordítja eszelősen egyik kísérője.

De a fekete lelkipásztor már tud mosolyogni:

— Azt köszönöm, hogy szerettem életben maradtam. Tudjátok, ezt meg kell tanulnunk: mindig van, amiért hálát lehet adni.

— Értesítsd a rendőrséget!

A lelkes a telefonhoz lép. Mielőtt azonban a kagylót kezébe vehette volna, csengeni kezdett a készülék.

— Halló! Ezt én tettem. Sajnálom, hogy ügyetlen voltam és nem tudtalak megölni, te fekete sőpredék. De ami késik, nem múlik...

Egy sziszegő női hang hisztériázott a telefonba. Az ismeretlen tettes.

Perceken belül hatalmas tömeg futott össze a merénylet színhelyére. Több, mint ezer néger. Botot, puskát ragadtak, s vad üvöltéssel készültek a bosszúállásra.

BEKEHÍRŐK 14

— Ütött az óra! Halál a fehér gyilkosokra!

A lelkes kilépett a romos teraszra. Amikor meglátta őt, először örömjongás hangzott, de intésére elcsitult a lármája.

— Testvéreim! — zengett a lelkipásztor szava. — Ne engedjétek, hogy a félelem úrrá legyen rajtatok. Tegyétek le a fegyvert. Láthatjátok, az ellenség elvesztette a fejét. Most már gaztettekre ragadtatja magát, mert győzött a mi néma ellenállásunk: a bojkott. Íme, a mi fegyvertelen küzdelmünk eredményes jog. Megszűnt a megkülönböztetés városunkban. De amerikaszerre még vannak tennivalók. S további győzelmeinket is erőszak nélkül, fegyvertelenül vívjuk ki.

— Hogyan? — harsogtak a kérdések.

— Békés, tüntető menetben elindulok, minél többen, a főváros felé.

— És ha a fehér fajvédők verekedést kezdenek?

— Én haladok majd a menet elején.

Azt tegyétek, amit én.

A négerék békemenete fegyvermeztelen, hatos sorokban haladt az országúton. Kart karba öltve mentek és valóságos énekekkel énekeltek. Spirituálék, ősi afrikai dallamok is fel-felsírtak olykor. A lakosság kíváncsian tódult eléjük és izgatottan kérdezték sokan:

— Hova igyekeztetek?

— Chicago kertvárosa felé. A gazdagokhoz. Az urakhoz.

— Megtámadjátok őket? Miért?

— Senkit sem bántunk, csak kérjük őket: adjanak munkát és lakást négereknek is!

Estefelé a békemenet megtorpant. A közeli mezőn lángoló tűzkeresztek lobogtak.

— A Ku-Klux-Klan terrorszervezet fenyegető figyelmeztetése!

— Rettegjetek! — súgták sokan.

És hogy nem volt üres szólam a rémisztés, erről rövidesen meggyőződhetek a menetelők. „Rohamosztagos” fehér fajvédők szaladtak elő. Rekedten, csúfondárosan ordították gúnydalukat — válaszul a négerék békehimnuszára:

„Vörös a rózsza, a viola fekete; Késsel a hátában King úr jól festene!”

A városból jövő ellencsoportok hatalmas táblákat hurcolásztak ilyen felirattal:

„A néger nyomortanyák felszámolásának egyetlen módja: a niggerek kiirtása!!!”

Aztán üvegpalackokat, záptojásokat, követeket dobáltak a békemenet tagjai felé.

A feketék összecsikorított fogakkal állták a szegénytelen ostromot. Az ütlegek elől is csupán kitértek, de nem visszontozták őket. A fehér fajvédőket a robbanásig felbőszítette a fegyvertelen erőhatalom.

— Vágd oda! Dobd közéjük, majd szétugranak! — rikácsolja most egy szélesállú férfi. A cimborája kosarat emel, majd — rágógumiját idegesen majszolva — odalendíti a kosár tartalmát a négerrek közé.

— Mérgeskígyó!

A békemenet feketéi valóban szétrebbentek. De valami lebírhatalan erő ismét összefogta őket. S míg a veszedelmes hulló ott tekergett az úton: oldalról kerülve áradt, hömpölygött a békemenet zavartalanul tovább.

A fajvédőket végleg elöntötte az epé. Már kések röpködtek a levegőben, amikor felvívják a riadóautók szirénája:

— Megérkezett a rendőrség!

A karhatalom emberei pillanatok alatt kordont vonnak az embererdő közepette. Újabb szirénázás: mentőautó. Egy fehér fiatalembert szállítanak kórházba. Cinkostársa eltévesztette a dobást és az éles-hegyes kés nem néget talált, hanem az ő hátában állt meg.

A rendőrpáncsok a békemenet vezető lelkészéhez lép: